

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Κ Ρ Ι Σ Ι Σ

ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΔΙΚΩΝ

ἀναγνωσθεῖσα τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Ἀπριλίου ἐν τῷ
Ζαπείῳ Ὀλυμπιακῷ μεγάρῳ ὑπο τοῦ εἰσηγη-
τοῦ Ν. Γ. Πολίτου.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ. Ποίημα, ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς λέγει, πανηγυρικὸν χαρακτῆρα κυρίως φέρον, ἀνακυκλούμενον περὶ τὴν ἰδέαν τῆς δοξῆς τῶν Ἀθηναίων, ἐν ἣ συλλήβδην περιλαμβάνεται πᾶσα ἡ ἑλληνικὴ δόξα, καὶ ἐκφράζον τὰ κλέη τοῦ παρελθόντος καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος διὰ τῶν αἰωνίων συμβόλων καὶ τύπων τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας καὶ ποιήσεως. Ἐξέλεξε δ' ὁ ποιητὴς τὸ θέμα αὐτοῦ σκοπίμως, ὡς προσφορώτατον καὶ τὰ μάλιστα εὐαρμωστοῦν εἰς ἀγῶνα συναφῇ πρὸς τὴν πανελλήνιον τῶν Ὀλυμπίων πανήγυριν, τὴν ἀφιερωμένην εἰς ἐπίδειξιν καὶ παραγωγὴν τῶν ὑλικῶν καὶ διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ ἡμετέρου ἔθνους. Ἡ ἠθικὴ ἔννοια τῶν περὶ Ἀθηνας μυθῶν, ἐν οἷς ἀποκορυφῶνται τὸ ἰδεώδες τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς, παρέχουσα εἰκόνα τελειοτάτην αὐτοῦ τοῦ ἐπινοήσαντος καὶ διαπλάσαντος τούτους ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἦν ἐπιτηδαιοτάτη ἀφετηρία πρὸς ἐξύμνησιν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς εὐκλείας καὶ καταδείξιν τοῦ ἰδανικοῦ πρὸς ὃ ὀφείλει νὰ κατευθύνηται ἀείποτε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ὡς ἐν τῷ παρελθόντι.

Τῆς μεγάλης ἐπιβολῆς ταύτης δὲν ἐφάνη ὑποδεέστερος ὁ ποιητὴς, τὸ δ' ἔργον αὐτοῦ εἶναι ἀντάξιον τοῦ θέματος. Ἡ δύνατο τις, συνοψίζων τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν, νὰ εἴπῃ ὅτι φαίνεται μαλλον ὥς τις παράφρασις ἀρχαίου ἀπολεσθέντος ὕμνου καὶ οὐχὶ ὡς σύγχρονον ποίημα. Διότι δὲν εἶναι μόνη ἡ ἐμπνευσις αὐτοῦ ἀρχαιοπρεπῆς· ὁμολογοὶ καὶ προσφεύει τῷ θεματι εἶναι καὶ αἱ ἔννοιαι καὶ αἱ εἰκόνες, ἐκ τοῦ ἀρχαίου βίου εἰλημμέναι πᾶσαι καὶ ἀρχαῖα αἰσθήματα ἀναπαριστῶσαι. Ὁ ποιητὴς ζῇ ὅλος ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἑλληνικῷ κόσμῳ, ὃν ἀναπλάσσει ἐναργῆ, ὃ δ' ἐνθουσιασμός αὐτοῦ πρὸς τὴν πολιὰν ἀρχαιότητα εἶναι τοσοῦτος, ὥστε ἴσχυσε νὰ ἐμφυσήσῃ αὐτῷ τὸ βαθύ ἐκεῖνο θρησκευτικὸν αἶσθημα τῶν παλαιωτάτων ποιητῶν, οὗ ἐλλείποντος παρὰ θεῶν ὕμνος καταπίπτει εἰς ψυχρὸν σοφιστικὸν κατασκευασμῶν.

Ἀλλὰ τὰ ἀρχαῖα ταῦτα αἰσθήματα οἰκειότατα τοῖς ἀκροαταῖς καθιστᾷ ὁ ποιητὴς, οἷον εἰ ἀνακαινίζων καὶ ζωπυρῶν αὐτὰ, διὰ τῆς δη-

μῶδους γλώσσης, ἣν προέκρινε φρονῶν ὅτι διὰ ταύτης οἱ ποιηταὶ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δύνανται νὰ χωρήσωσιν εὐθύτερον πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῶν. Μόνη ἀληθῶς γλώσσα ζωντανὴ δύναται νὰ μεταδώσῃ τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς εἰς πλάσματα ἐκλειοπίπτων χρόνων καὶ νὰ συνάψῃ δι' ἀφανῶν κρίκων τοὺς δύο κόσμους, οὓς ἀχανεὶς διάστημα χωρίζει ἀλλήλων, τὸν ἀρχαῖον καὶ τὸν νεώτερον. Εἶναι δ' ἡ γλώσσα τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ὕμνου εἰς τὴν Ἀθηναὺν νευρώδης καὶ ἀρμονικὴ ἄμα, μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας πλουτιζομένη πρὸ πάντων ἐκ τῶν ἀκενῶτων θησαυρῶν τῆς ἀρχαίας, ἐλευθερίας ὅμως χαλινάγουμένης ὑπὸ λεπτοῦ καὶ φιλοκάλου γλωσσικοῦ αἰσθήματος, ὁδηγοῦντος εἰς τὴν ἀφομοίωσιν τῶν τύπων πρὸς τοὺς τῆς λαλουμένης, εἰς τὴν παραδοχὴν μόνων τῶν λέξεων ἐκείνων, ἃς προθύμως θὰ ἐγκολπωθῇ καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ ὁ λαός, καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν νέων, καταλλήλων πρὸς ἐκφράσιν νέων ἰδεῶν. Γνώστης ἐμπειρότατος τῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ ὁ ποιητὴς, κατάρθωσε νὰ μὴ παρεκκλίνη ταύτης, ἀποφεύγων παν τὸ προσκροῦν εἰς αὐτήν, διὰ δὲ τοῦ παραδείγματος τοῦ εὐγλωττῶς ἀνασκευάζων τὴν γνώμην τῶν φρονούντων ὅτι ἡ δημῶδης γλώσσα εἶναι ἐν τῇ ποιήσει ὄργανον ἀνεπιτήδειον καὶ ἐν πολλοῖς ἀνεπαρκές. Τὴν δὲ καλλονὴν τῆς γλώσσης λαμπροτέραν ἀναδεικνύει ὁ ἀβίστος καὶ πυκνὸς στίχος, φιλοτεχνηθεὶς κατὰ τὸ πρότυπον τῶν δημῶδων ᾠσμάτων, οὗ ἕνεκα ἴσως φαίνεται ἀπαξιῶν ὁ ποιητὴς νὰ ἐγκαλλωπίσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ προσθέτου κόσμου τῆς ὁμοιοκαταληξίας· εἰρήσθω ὅμως ἐν παρῶντι ὅτι δὲν ἀποστέρει ὅλως καὶ τὰ στιχουργικὰ παίγνια, δις προσπαθήσας ἴσως ἄνευ ἀνάγκης δι' ὑπερμέτρων στίχων νὰ συναρμόσῃ καὶ συνταυτίσῃ οὕτως εἰπεῖν τούτους πρὸς τὸ νόημα, λέγων:

Κι' ἀπὸ τ' ἀστέρια εἶν' ἡ κορφή τοῦ Ὀλύμπου πρὸ ψηλότερη,
ὕψιλότερον ταυτοχρόνως ἀπεργαζόμενος καὶ τὸν στίχον· καὶ ἀλλαχοῦ:

Κ' ἐδῶ εἶν' ἡ γῆ καμαρωτὴ σὰν κυματοῦσα θάλασσα.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν ἀνάλυσιν τοῦ Ὕμνου, ἥτις ἄλλως ἕνεκα αὐτοῦ τοῦ θέματος δὲν εἶναι δυνατὴ· ἀναγινώσκουμεν δὲ μόνον περικοπὰς τινὰς αὐτοῦ, καὶ δὴ πρῶτον ἐκ τοῦ προοιμίου:

Ἄερα γαλανόρτερε καὶ μοσχοβολισμένε,
ὅπ' ἀγκαλιάζεις πατριὰ τὴν γῆν αὐτὴν καὶ κάνεις
ὀλόκαμπραις ταῖς ἡμέραις μας κι' ἀχνόξανθαις ταῖς νύχτας,
πάρε κιὶ τὸ τραγοῦδι μου καὶ λάμπρυνε κ' ἐκεῖνο
καὶ σκόρπισέ το σὲ βουνὰ καὶ δάση κι' ἀκρογιάλια.
Κάμποι, ἀπ' τὴν ἀφάρτην ἑλῆα λευκοπρασινισμένοι,
ταπεινοὶ βράχοι, ποῦ καιροὺς θυμίζειτ' ἀκουσμένους,
δεχθῆτέ το λαχταριστὸ κι' ἀκούστέ το μὲ νόνο·
κι' ἀντιλαλεῖτε τὸ σκοπὸ, κρατᾶτέ μου τὸ ἴσο
ἀπ' ταῖς ὀχθαῖς κι' ἀπ' ταῖς σπηλαιῖς, καλὸβουλαῖς Νεράιδες.

Πλήρης δυνάμεως, ἀμιγλωμένη πρὸς τὰς παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Ὀβιδίῳ, εἶναι καὶ ἡ τῆς Γιγαντομαχίας περιγραφή:

Κι' ὁ Ἄδης ὁ ἀμίλητος ζηλεύει πῶς τὸν βλέπει (τὸν Ὀλυμπον
μετὰ τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς)
καὶ μέσ' ἔς τὰ μαῦρα Τάρταρα γοργὰ γεννοθαλάει,
κι' ἀπὸ τὰ Τάρταρα γοργὰ ἔς τὸν κότμο ξεπετάει
τοὺς Γίγαντας, κακὰ στοιχειά, τὸν κότμο ν' ἀρανίσουν.
Νυχτῶναι χώρα διόκληρη τοῦ καθενὸς ὁ ἴσκιος
καὶ τὰ θεώρατα βουνὰ μοιάζουν παιδιάκια ἐμπρὸς των.
Ἐχουν κεφάλια ἀμέτρητα κι' ἐκατοστάδες χέρια
κι' ὅταν τὰ μύρια στόματα τ' ἀνοίγουν καὶ μουγκρίζουν,
θαρρεῖς χιλιάδες δράκοντες, ταῦροι, λιοντάρια, λύκοι
μὲ μύριαι κράζουσιν φωναίς καὶ μιὰ φοβερὴ ἀφίγουν.
Ποτέ του; δὲν ἐτκόρισαν ἔς τὸ νεῦμα τοῦ θεοῦ των
μέσ' ἔς τὸν βαθὺν ὠκεανὸ τέτοια φουρτοῦνα οἱ Ἀνέμοι
σάν τέτοιο μαῦρο σίφωνα, σάν τέτοι' ἀνεμοζάλη.
Καὶ τὰ θηρία κουρινιάζουν δειλὰ σάν περιστέρια,
κερώνουν ἀπ' τὸν τρόμο τους ἡ ἄδολαις Νεράιδες.
Σὰ νὰ τὰ πάτσει βαρὺ ποδάρι ἀντρεπωμένου,
χορτάρια κι' ἄνθη γέρνουν, ξερὰ καὶ τᾶστρ' ἀκόμα
μεσοσθυσμένα λαχταροῦν, σὰ λῦχοι δίχως λάδι.
Σεισμοὶ ξεσπᾶν, τὰ πέλαγα χωρίζονται καὶ φεύγουν,
ἄβυσσοι ἀνοίγονται, στεριαὶ πετιοῦνται φλογισμέναις,
κι' ὁλόκληρ' ἡ ζωὴ, φωτιά, νερὸ καὶ γῆ κι' ἀέρας,
ἴσα με τότε χωριστὰ σοφὰ συγυρισμένα
ἀπὸ τὰ χέρια τῶν θεῶν ἔς τὸν τόπο του καθένα,
πάντα ἀνταμώνονται μαζί καὶ τυφλωμένα σμίγουν,
πάλι τὸ χάος ἄπλαστο κι' ἀπάντεχο προβάλλει!

Ὁση λαμπράδα ἡ Ἀθηνᾶ σκορπᾷ ψηλὰ ἔς τὰ οὐράνια
τόση μαυρίλα οἱ Γίγαντες βαθεῖα ἔς τὴν κτίσι ἀπλώνουν.
Ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον μὲ μάνητα τὰ μάτια τους ὑψώνουν
καὶ λυσσασμένοι χύνονται: νὰ φτάσουν ἔς τὴν κορυφὴν του.
Θαρρεῖς ἡ Νύχτα βάλθηκε νὰ σθῶσῃ τὴν Ἡμέρα!
Τ' ἀμετρα πλήθη τῶν θεῶν καὶ τοῦ Ὀλύμπου ἀκόμα
νοιώθουν γιὰ πρώτη καὶ στερνὴ φορὰ τὸν κρύο Φόβο.
Κι' ὅση ζωὴ κι' ἂν ἔμεινε, βαθεῖα, σκιαχτὰ κρυμμένη
κραταίε κάθε ἀνάσπασμα νὰ ἰδῇ τί θ' ἀπογένη.
Κουνιέται ὁ μέγας Ὀλυμπος: σὰ δέντρο καρπισμένο
ποῦ γιὰ νὰ ῥῆξῃ τὸν καρπὸ τὸ σειοῦν ἀπ' τὸν κορμὸ του.
Καὶ σὺν αὐτοῦς ποῦ θέλουνε κατὰ ψηλὰ νὰ φτάσουν
καὶ παίρνουν καὶ σωριάζουνε πέτραις τὴ μιὰ στῆν ἄλλη,
ἔτσι κ' οἱ Γίγαντες βουνὰ ἔς τὰ χέρια τους ἀδράχνουν,
τὸ ἓνα ἔς τ' ἄλλ' ὀρηκτικὰ σωριάζουν, ἀπιθώνουν,
ἄσειστη, ἀλύγιστη, φρικτὴ, πρωτακουσμένη σκάλα
γιὰ ν' ἀνεβῶν ἔς τὸν Ὀλυμπον, ὅπ' ἔχει τὴ Ροδόπη,
τὸν Πίνδο καὶ τὸ Πήλιον γιὰ κάθε σκαλοπάτι.
Τοῦ κάκου ὁ Παντοδύναμος τάστροπέλειος ῥήχνει
καὶ ντύνονται οἱ ἀθάνατοι γιὰ νὰ τοὺς πολέμησουν
μ' ὅλη των τὴν ἀρματοσιὰ καὶ μ' ὅλη των τὴ δύει.
Σὺν τὸ χαλᾶξ' οἱ κεραυνοὶ πέφτουν, ξεσποῦν κ' ἐκείνοι
χυμᾶνε φοβερώτεροι ἔς τῶν κεραυνῶν τὴ λάμψι!

Ἰδοὺ καὶ ἀπόσπασμα τοῦ Ε' ἔσματος:
Τῶν τραγουδιῶν οἱ ἀντίλογοι κ' οἱ βρόντοι τῶν ἀρμάτων
ζευγαρωμένοι ἀκούονται μέσ' ἔς τὸ γοργὸ σου διάδα.
Περνᾶς, τὰ κάστρα τὰ ψηλὰ, τὰ σιδεροχτισμένα
σωριάζονται, συντρίβονται, σὺν νὰ ἦσαν γυαλένια,
ἂν ἔτυχε καὶ τὰ χτισαν τὰ χέρια τῶν ἀδίκων.
Περνᾶς, καὶ χώραις ταπειναῖς, ξαρματωταῖς, μονάχαις
θεριεύουν κ' εἰν' ἀνίκηταις, φτάνει τὸ δίκρυν νὰ ἔχουν
ἀπλώνεις τὴν ἀσπίδα σου καὶ τοὺς ἀποσκεπάζεις.
Κ' ἐν ᾧ κρατᾷς φαρμακερὸ κι' ἀλάβετο κοντάρι,
κ' ἐν ᾧ κρατᾷς δούλους σου τὸ Θάνατο, τὸ Φόβο,
ἔχεις πιστὴ συντρόφισσα τὴν σπλαγγνικὴν Εἰρήνην,
κ' ἡ Νίκη ἐσένα ἀκολουθεῖ μὲ τὴ Δικαιοσύνη.
Περνᾶς, συνάξουντ' οἱ λαοὶ ἔς τὰ καρπερὰ χωράφια,
κ' οἱ βασιλιάδες κάθονται ἔς τὴ μέση σὺν πατέρες,
καὶ διαλαλοῦν οἱ κήρυκες κι' ἀκούνε τὴ φωνὴν τοῦ
πεῖροι καὶ καθυαλλάρηδες καὶ βγαίνουν καὶ παλεύουν,
κ' οἱ νικηταὶ περήφανα φοροῦν καὶ τοὺς φτάνουν
τίμια στεφάνι' ἀπ' τὰ καλὰ τῆς δάφνης καὶ τῆς λεύκης.
Κ' οἱ μεγαλόφρονες ποιηταί, γεμᾶτοι ἀπὸ τὸ φῶς σου,
ἔς τὴν λύρα τὴν ἐφτάχορδον τὴ νίκη τους παινεύουν.
Τὰ βώδια τὰ δουλεντικά τῆς γῆς τὰ σπλάχνα ὀργάνουν
κι' ἀκολουθεῖ κατὰκόπος ὁ ζευγολάτης: ὅμως
μιὰν ἀκριβὴ ἐνθύμησι τὸν κόπο του ἀλαφρώνει
τὸν καρπερὸ ἡ γυναῖκά του ἔς τὴν πόρτα τοῦ σπειτιοῦ του
νὰ τὸν δροσίῃ μὲ κρασί τὸ βράδυ ὅταν γυρίσῃ.
Παρέκει γάμος γίνεται κι' ἀντιλαλῶν φλογεραῖς

καὶ πᾶν ἐμπρὸς οἱ νιόνυφοι καὶ πίσω οἱ συμπεθέροι.
Ἐπὶ τὰμπέλια πλούσια κρέμονται τὰ κόκκινα σταφύλια
τραγοῦν μὲ χάρι νοῖο καὶ νιαῖς μὲ τὰ πλεχτὰ καλάθια·
κι' ὅταν τελειώσῃ ὁ τρυγητὸς, χοροί, χαρὰς ἀρχίζουν,
καὶ λιγερόφωνο παιδὶ πικρὸ τραγοῦδι λέει.
Λέει τὸ τραγοῦδι τὸ παλὸν τοῦ νιοῦ τοῦ πῆρ' ὁ Χάρος
σὰ δροσερὸν τριαντάφυλλο ἔς τοῦ τρυγητὴ τὸ κάμμα.
Περνᾶς: κ' ἄνθρωπινώτερο τὸν ἄνθρωπο τὸν κάνει,
σὺν ἀστραπῇ, σὺν ἄνεμος παντοῦ ταραζεῖς, λάμπεις,
τᾶστρα τὸ φῶς σου ἐξήλεψαν κ' οἱ αἰετοὶ τὸ πέταγμά σου!
Ἐκ τοῦ Η' ἔσματος ἀναγινώσκουμεν τὸν
ὄρχον τῶν Ἀθηναίων ἐφήβων:
Θὰ τὰ κρατῶ τὰ ὅπλ' αὐτὰ καὶ δὲν θὰ τὰ ντροπιάσω·
καὶ μόνος, καὶ μὲ συντροφίᾳ, κ' ἐδῶ, κ' ὅπου κ' ἂν λάχω
θὰ πολέμησω ἀκούραστα κι' ἀφρόντιστα θὰ πέσω,
καὶ τὴν Πατρίδα μὲν φορὰ μεγάλη θὰ τὴν κάμω,
καὶ τοὺς δικαίους θ' ἀγαπῶ καὶ θὰ τιμῶ τοὺς νόμους,
θὰ κατατρέχω τὸν κακὸν, θὰ σφάζω τὸν προδότη,
κι' ἀνίσως ψέμματα μιῶ, κολᾶστε με, θεοὶ μου!
Τοιοῦτο ὃν τὸ ποίημα, ἡ Ἐπιτροπὴ ὁμοψή-
φως ἔκρινεν ἄξιον τοῦ στεφάνου τοῦ πρώτου
τούτου Φιλαδελφείου ἀγῶνος: ἄμα δ' ἐπαινεῖ
τοὺς ποιητὰς τῶν Μακρὰν καὶ τῶν πλησίων
καὶ τῶν Τραγουδιῶν ξενιτευμένου καὶ μετ' αὐ-
τοὺς τὸν τοῦ Πειρατοῦ.

Οἱ κριταὶ

I. I. ΣΚΥΛΙΤΗΣ

Σ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

N. Γ. ΠΟΛΙΓΗΣ

~~~~~*~*~*~~~~~

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΘΩΝΟΣ

Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΗΣ

~~~~~*~*~*~~~~~

Z'.

Μετάβασιν Παπουλάκη εἰς Λακωνίαν. — Χαρακτὴρ
τῶν κατοίκων. — Σπερμολογία περὶ πορολογικῆς ἀφομοι-
ώσεως. — Στασιαστικαὶ ἐπαγγελίαι. — Αἱ ἐκ Ῥωσσίας
βοήθειαι. — Αἱ Ἀγγλικαὶ δυνάμεις εἰς τὴν Ὀκτώγηρον.
— Αριθμὸς τῶν ὁπαδῶν τοῦ Παπουλάκη καὶ ἐνθουσια-
σμός αὐτῶν. — Ὁ κληρὸς καὶ ὁ μέλλων Πατριάρχης.
— Τὸ ἐπιτίμιον τοῦ ἐπισκόπου. — Οἱ πρόκριτοι καὶ τὰ
κεράσια. — Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ἀνδραγαθήματά των. —
Ὁ Λάκων καὶ ἡ σύζυγός του. — Ἡ συνομιλία μετὰ τῆς
Θεοτόκου καὶ ἡ ἀνάληψις. — Ἡ διακοίνωσις τοῦ Πα-
πουλάκη.

Ὁ Χριστόφορος μετέβη εἰς τὸν νομὸν Λακω-
νίας κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1852, ἀποβιβασθεὶς εἰς
Μονεμβασίαν καὶ περιελθὼν τὸ πρῶτον τὴν
ἐπαρχίαν τῆς Ἐπιδάουρου Λιμηρᾶς. Ἐκεῖθεν
ἤρχισε νὰ περιέρχεται τὰς ἄλλας τοῦ νομοῦ
ἐπαρχίας καὶ μετ' ὀλίγον ὁλόκληρος ἡ μεσημ-
βρινὴ καὶ ἡ δυτικὴ Λακωνία ἦτο ἀνάστατος ἐκ
τοῦ κηρύγματός του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τελευταία
αὕτη περιοδεία του μετ' ἧς ἔληξε καὶ τὸ ὄχλα-
γωγικὸν του στάδιον ὑπῆρξεν ἡ σημαντικωτάτη
πασῶν καὶ ἔσχεν ἀποτελέσματα σοφάρωτατα,
δεόν νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐκτενέστερον εἰς τὰ κατ'
αὐτήν.

Ὁ λόγος δι' ὃν τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοφόρου
ἐνεποίησε τοιαύτην ἐντύπωσιν καὶ προῦκάλεσε
τοιούτον ἀναθρασμὸν ἐν Λακωνίᾳ εἶνε εὐεξήγη-